



ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 15 decembrie 2015
Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale

PREȘEDINTE M. B.

Judecător R. A.

Grefier I. B.

S-a luat în examinare apelul formulat de apelanții reclamanți (...) cu domiciliul procesual ales în (...), împotriva sentinței civile nr. 2373 din 08 octombrie 2014 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 3185/118/2014, în contradictoriu cu intimata pârâtă (...), cu sediul în (...), având ca obiect obligație de a face.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru apelanții reclamanți avocat (...), în baza împuternicirii avocațiale seria (...) depusă la dosar (fila 8 dosar fond), iar pentru intimata pârâtă se prezintă consilier juridic (...) care depune la dosar delegația nr. (...).

Procedura este legal îndeplinită în conformitate cu disp. art. 155 și urm. cod pr.civilă.

În referatul oral asupra cauzei grefierul de ședință învederează că la data de 14 decembrie 2015 s-a depus la dosar de către apelanții de reclamanți un punct de vedere cu privire la oportunitatea adresării unei întrebări preliminare Î.C.C.J cu privire la posibilitatea instanțelor de a încadra anumite locuri de muncă în condiții speciale în lipsa parcurgerii de către angajator a unei proceduri speciale.

După referatul grefierului de ședință:

Reprezentanta intimatei pârâte susține că achiesează la punctul de vedere depus la dosar de către apelanții reclamanți.

Instanța va analiza, în funcție și de punctul de vedere depus la dosar necesitatea adresării unei întrebări preliminare Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011 în sensul de a se stabili dacă instanța de judecată poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamanților și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art.4-7 din HG nr.1284/2011 și nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

Atât apărătorul apelanților reclamați și reprezentantul intimatelor pârâte, având cuvântul solicită respingerea sesizării și susțin că nu este util în cauză a se adresa o întrebare preliminară Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării chestiunii de drept mai sus arătată.

Instanța rămâne în pronunțare cu privire la sesizarea ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

CURTEA:

Obiectul cauzei:

Prin cererea formulată de reclamanți se solicita instanței să constate că activitatea desfășurată de reclamanți de la 01.01.2001 până în prezent reprezintă o activitate ce se încadrează în condiții speciale de muncă –conform pct.38 al anexei 1 al Legea nr.226/2000 și pct.38 din anexa 2 la Legea nr.263/2010, să fie obligată pârâta la recunoașterea în favoarea reclamanților că activitatea desfășurată de la data introducerii acțiunii în continuare reprezintă o activitate ce se încadrează în condiții speciale de muncă conform pct.38 din anexa 2 din la Legea nr.263/2010.

În motivare, reclamanții arată că sunt angajați în funcția de curățitori de rezervoare (tancuri), iar pârâta administrează un terminal petrolier în Portul Constanța destinat importului și exportului de țiței și alte produse petroliere precum păcură, benzină și motorină; produsele manipulate în activitatea desfășurată sunt produse chimice și petrochimice, iar până la data de 31.03.2001 toți curățitorii de tancuri indiferente de calitatea de angajator au beneficiat de grupa I de muncă, potrivit Ordinului 50/1990 pentru activitatea desfășurată având achitat sporul aferent grupei de muncă cât și contribuțiile sociale corespunzătoare. Se mai arată că în mod similar anterior date de 01.04.2001 locurile de muncă ale curățitorilor de rezervoare din cadrul societății pârâte erau încadrate în grupa I de muncă, iar în anul 2003 societatea a demarat procedura impusă de HG nr.1025/2003 prin Organizația Patronală „Operatorul Portuar” pentru două locuri de muncă care îndeplineau criteriile cerute de respectiva prevedere legală și anume: curățitori de rezervoare (tancuri) și mecanicii de locomotivă.

Reclamanții susțin că 17.08.2005 organizația patronală a transmis Avizul pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale prin care se aviza încadrarea în condiții speciale a activității desfășurate de personalul din siguranța circulației care îndeplinește funcția de mecanic de locomotivă și nu se aviza încadrarea în condiții speciale a curățitorilor de tancuri pe motivul că nu se regăsește locul de muncă în anexa 1 la HG 1025/2003. La data de 31.08.2005 organizația patronală a transmis răspunsul Casei Naționale de Pensii și alte Drepturi de Asigurări Sociale - Comisia pentru soluționarea plângerilor prin care se acceptă încadrarea în condiții speciale a curățitorilor de tancuri.

Legea nr.226/2006, în anexa 2 cuprinde denumirea societății pârâte iar în coloana 6 este trecută numai poziția din lista locurilor de muncă corespunzătoare „activității desfășurate de personalul de siguranța circulației care îndeplinește

CONFORM CU
ORIGINALUL

funcția de mecanic locomotivă” iar la nr. 38 corespunzătoare activității „Curățarea canalelor subterane care conțin substanțe foarte periculoase sau cancerigene din unitățile industriei chimice și petrochimice” nu este trecută fiind omisă de legiuitor.

Pârâta a demarat procedura de reevaluare impusă de HG nr.1284/2011 în mod direct fără a mai apela la intermedierea organizației patronale pentru cele două locuri de muncă, respectiv „curățători de rezervoare” și „mecanici de locomotivă”.

În data de 14.06.2012 pârâta a depus la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale –Inspekția Muncii pentru Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale documentația întocmită, iar în data de 30.08.2012 prin adresa nr.[...] MMFPS –Inspekția Muncii a transmis societății pârâte Hotărârea privind menținerea avizului de încadrare în condiții speciale de muncă conform căreia se menține avizul de încadrare în condiții speciale a activității desfășurate de personalul din siguranța circulației care îndeplinește funcția de mecanic de locomotivă, dar se respinge menținerea avizului de încadrare în condiții speciale a activității desfășurate de curățătorii de tancuri pe motivul că nu se regăsește activitatea în anexa 2.

La 14.09.2012 pârâta a solicitat Inspekției Muncii reanalizarea solicitării de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale. La data de 25.02.2013 s-a primit din partea Inspekției Muncii răspuns la solicitarea pârâtei păstrându-se hotărârea de respingere .

Pârâta a solicitat, la 26.03.2013, Ministrului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice solicitarea de avizare favorabilă a menținerii încadrării în condiții speciale de muncă a curățătorilor de tancuri primind aviz negativ la 07.05.2013.

Soluția instanței de fond:

Tribunalul a respins acțiunea cu motivarea, în esență, că angajatorul **nu a contestat în contencios administrativ Hotărârea emisă de Comisia stabilită de HG nr.1284/2011.**

Obiectul sesizării

În perioada pentru care reclamantii solicită recunoașterea încadrării activității desfășurate în condiții speciale sunt aplicabile prevederile H.G.1025/2003, privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, și H.G. nr.1284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale.

Instanța este chemată să aplice normele juridice incidente conform art.22 Cod.pr.civ., indiferent dacă au fost sau nu invocate de părți.

Ca urmare, având în vedere că reclamantul solicită recunoașterea încadrării speciale și după 01.01.2011, Curtea trebuie să analizeze cererea și din perspectiva dispozițiilor Legii nr. 263/2010 și a H.G. nr.1284/2011.

Indiferent de soluția ce ar urma să fie adoptată pentru perioada în care a fost aplicabilă H.G.1025/2003, Curtea are de analizat în apel, în mod distinct, consecințele aplicării H.G. nr.1284/2011.

Ca urmare, și având în vedere că în legătură cu aplicarea H.G.1025/2003 Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat în temeiul art.519 Cod.pr.civ. (Decizia nr. 13/2015 din 08.06.2015 pronunțată în dosar nr. 1.184/1/2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 518 din 13.07.2015), instanța de apel consideră necesar ca sesizarea să vizeze numai aplicarea interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011.

Admisibilitatea sesizării

Așa cum s-a arătat, obiectul sesizării privește norme juridice de care depinde soluționarea cauzei.

Problema de drept este nouă, vizând un act normativ relativ nou.

Problema de drept este una dificilă întrucât ea aduce în discuție eventuala culpă a angajatorului care **nu a contestat hotărârea emisă în procedura administrativă specială** și care invocă propria culpă pentru a obține respingerea acțiunii în contextul în care trebuie analizată și **posibilitatea efectivă a angajaților de a contesta hotărârea comisei administrative.**

În acest sens, chiar dacă angajatorul a derulat procedura prevăzută de HG nr.1284/2011 până la emiterea hotărârii de către Comisia specială, prin faptul că nu a contestat în contencios administrativ această hotărâre, se poate considera că acesta nu a parcurs toate etapele procedurii, astfel încât nu există o hotărâre judecătorească cu autoritate de lucru judecat în privința încadrării activității reclamantilor în condiții speciale.

Totodată, se pune problema posibilității admiterii unei astfel de cereri pentru o perioadă anterioară sesizării instanței față de principiul contributivității, în condițiile în care desfășurarea activității în condiții speciale de muncă determină o majorare a drepturilor de pensie ale angajaților care au lucrat în aceste condiții, bazată pe o contribuție mai mare a angajatorului la bugetul asigurărilor sociale, această bază lipsind atunci când angajatorul nu a plătit o astfel de contribuție întrucât nu a procedat la încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale.

Toate aceste aspecte trebuie analizate pentru a verifica aplicabilitatea unei condiții de admisibilitate a acțiunii rezultate din obligația de a derula o procedură administrativă obligatorie.

Pe de altă parte, procedura administrativă obligatorie implică administrarea unor probe specifice astfel cum impune art.4 și art.10 din H.G. nr.1284/2011, punându-se problema dacă instanța sesizată direct ar putea proceda la administrarea acestor probe la o dată ulterioară, după ce condițiile de muncă nu mai pot fi analizate în mod direct ca urmare a modificării lor prin trecerea timpului.

Nu a fost identificată jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care să se dezlege problema de drept și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Curtea apreciază astfel că sunt întrunite condițiile art.519 Cod.pr.civ..

Normele juridice relevante

Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Art. 30

(1) *In sensul prezentei legi, locurile de munca în condiții speciale sunt cele din: [...]*

e) activitățile și unitățile prevăzute în anexele nr. 2 și 3; [...]

(2) *Periodic, din 2 în 2 ani, locurile de munca în condiții speciale prevăzute la alin. (1) lit. e) sunt supuse procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale.*

(3) *Procedura de reevaluare prevăzută la alin. (2) se stabilește prin hotărâre a Guvernului, elaborată în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*

H.G. nr.1284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Art. 4

(1) Metodologia de reevaluare a locurilor de munca în condiții speciale include următoarele etape, în ordinea cronologică indicată:

a) nominalizarea de către angajator împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii și/sau lucratorul desemnat/serviciul intern de prevenire și protecție ori cu reprezentanții lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății în munca care fac sau nu parte, potrivit legii, din Comitetul de Securitate și Sănătate în Muncă a locurilor de munca pentru care se solicită reevaluarea;

b) efectuarea expertizei tehnice, la solicitarea persoanelor nominalizate la lit. a), în vederea verificării factorilor de risc existenți la locul de munca comparativ cu condițiile existente la data încadrării în condiții speciale conform prevederilor legale;

c) efectuarea expertizei medicale, la solicitarea persoanelor nominalizate la lit. a), în vederea verificării sănătății lucrătorilor în relație cu locul de munca încadrat în condiții speciale supus reevaluării.

(2) Procedura de reevaluare presupune parcurgerea etapelor prevăzute la alin. (1) și depunerea documentelor prevăzute la art. 6.

Art. 5

(1) În vederea reevaluării locurilor de munca în condiții speciale, în termen de 10 zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, se înființează, prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății, Comisia pentru reevaluarea locurilor de munca în condiții speciale, denumită în continuare Comisie.

(2) Comisia este formată din:

a) un reprezentant al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale;

b) un reprezentant al Ministerului Sănătății;

c) 2 reprezentanți ai Inspectiei Muncii;

d) un reprezentant al Casei Naționale de Pensii Publice.

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

(3) Comisia se constituie in cadrul Inspectiei Muncii si functioneaza pe baza regulamentului aprobat prin ordin comun al ministrului muncii, familiei si protectiei sociale si al ministrului sanatatii.

(4) In situatia reevaluarii locurilor de munca in conditii speciale, cu specific nuclear, din Comisie va face parte si un reprezentant al Comisiei Nationale pentru Controlul Activitatilor Nucleare, desemnat prin ordin al presedintelui Comisiei Nationale pentru Controlul Activitatilor Nucleare.

(5) Comisia stabileste, prin hotarare, mentinerea sau respingerea avizului de incadrare in conditii speciale de munca a locurilor de munca si a unitatilor prevazute in anexele nr. 2 si 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificarile si completarile ulterioare.

(6) Modelul hotararii prevazute la alin. (5) se stabileste prin ordinul comun al ministrului muncii, familiei si protectiei sociale si al ministrului sanatatii prevazut la alin. (1).

Art. 6

Pentru reevaluarea locurilor de munca in conditii speciale, angajatorul depune la secretariatul Comisiei urmatoarele documente:

a) cererea scrisa de reevaluare a locurilor de munca in conditii speciale, semnata de persoanele prevazute la art. 4 alin. (1) lit. a), care va cuprinde: denumirea unitatii, adresa sediului social, codul unic de inregistrare din registrul comertului, numarul si data avizului initial, sectia, atelierul, locul de munca, specificul activitatii pentru care se solicita reevaluarea, descris pe scurt, numarul de lucratori, pozitiile ocupate din anexele nr. 2 si 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificarile si completarile ulterioare, date de contact;

b) rezultatul expertizei tehnice prevazute la art. 4 alin. (1) lit. b), prin care se confirma existenta, la locurile de munca pentru care se solicita reevaluarea, a factorilor de risc identificati initial pentru care a fost acordat avizul de incadrare in conditii speciale;

c) rezultatul expertizei medicale prevazute la art. 4 alin. (1) lit. c), prin care se confirma existenta, la locurile de munca pentru care se solicita reevaluarea, a efectelor nocive asupra starii de sanatate a lucratorilor identificate prin boli profesionale sau boli legate de profesii, pentru care a fost acordat avizul de incadrare in conditii speciale; d) copia avizului de incadrare in conditii speciale.

Art. 7

(1) In urma analizei solicitarii de reevaluare a locurilor de munca in conditii speciale, Comisia hotaraste mentinerea/respingerea avizului de incadrare a locurilor de munca in conditii speciale.

(2) Hotararea de mentinere/respingere a avizului de incadrare a locurilor de munca in conditii speciale se emite in 3 exemplare, din care:

a) doua exemplare se transmit angajatorului;

b) un exemplar ramane in arhiva secretariatului Comisiei.

(3) Angajatorul are obligatia sa depuna la casa teritoriala de pensii in raza careia are sediul social, in termen de 10 zile de la comunicare, un exemplar al hotararii de mentinere/respingere a avizului de incadrare a locurilor de munca in

conditii speciale, precum si, dupa caz, lista cuprinzand categoriile profesionale care beneficiaza de locuri de munca in conditii speciale.

Art. 8

Angajatorii care, in urma reorganizarii prin fuziune, asociere, divizare sau transformare, si-au schimbat sediul social si denumirea ori si-au schimbat numai sediul social sau numai denumirea, fapt atestat prin documente justificative, pot declansa procedura de reevaluare a locurilor de munca in conditii speciale numai pentru locurile de munca existente initial pentru care s-a primit avizul de incadrare in conditii speciale.

Art. 9

Hotararea emisa de Comisie poate fi contestata in conformitate cu Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificarile si completarile ulterioare.

Art. 10

(1) Expertiza tehnica prevazuta la art. 4 alin. (1) lit. b) se efectueaza de catre Institutul National de Cercetare- Dezvoltare pentru Protectia Muncii „Alexandru Darabont” sau Institutul National de Cercetare-Dezvoltare pentru Securitate Miniera si Protectie Antiexploziva — INSEMEX Petrosani, dupa caz, respectiv laboratoarele de igiena radiatiilor din cadrul directiilor de sanatate publica, autorizate de Comisia Nationala pentru Controlul Activitatilor Nucleare, in baza unei metodologii proprii.

(2) Expertiza medicala prevazuta la art. 4 alin. (1) lit. c) se efectueaza de catre directiile de sanatate publica — compartimentul de evaluare a factorilor de risc din mediul de viata si de munca, iar in situatia cand acestea nu au medic de medicina muncii incadrat, de catre centrele regionale de sanatate publica din Institutul National de Sanatate Publica la care sunt arondate directiile de sanatate publica, in baza unei metodologii proprii.

Art.12

(1) Angajatorii impreuna cu persoanele nominalizate la art. 4 alin. (1) lit. a) vor solicita reevaluarea locurilor de munca pana la data de 1 iulie 2012.

(2) Comisia are obligatia analizarii dosarelor depuse de angajatori si emiterii hotararii de mentinere/respingere a avizului de incadrare a locurilor de munca in conditii speciale de munca, pana cel mai tarziu la data de 30 septembrie 2012.

Opinia instanței

Se are în vedere că în temeiul art.30 din Legea nr. 263/2010, prin H.G. nr.1284/2011, s-a instituit o procedură administrativă prealabilă obligatorie pentru constatarea îndeplinirii condițiilor de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale.

Potrivit art.9 din H.G. nr.1284/2011, hotărârea Comisiei competente poate fi contestată la instanța de judecată.

De asemenea, față de prevederile art.12 al.2 din H.G. nr.1284/2011, depășirea termenului de soluționare a cererii dă posibilitatea persoanei interesate să solicite direct instanței soluționarea acesteia în virtutea dreptului de acces la o

instanță, astfel cum a stabilit Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul altor proceduri administrative obligatorii.

Curtea Constituțională a avut ocazia să se pronunțe cu privire la procedurile administrative obligatorii în mai multe ocazii.

Astfel, Curtea Constituțională a reținut în privința unor astfel de proceduri că „*parcurerea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu îngreșează dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești*”, aceasta reprezentând „*o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent*” prin care „*se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar, pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității*”. (deciziile nr. 132/25.02.2010, 1224/20.09.2011 și deciziile citate în considerentele acestora).

Astfel cum a arătat Curtea Constituțională în cele expuse anterior dar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, art. 6 alin. 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale „*nu obligă statele părți să supună litigiile asupra drepturilor și obligațiilor cu caracter civil unei proceduri care să respecte integral, în toate etapele, cerințele art. 6. Intervenția inițială a organismelor administrative sau profesionale, care au sau nu prerogative judiciare, care nu îndeplinesc toate cerințele, poate fi justificată dacă aceste organisme se supun controlului ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină, care garantează drepturile prevăzute de art. 6 alin. 1 din Convenție* (a se vedea cauzele *Le Compte, Van Leuven și De Meyere* împotriva Belgiei, Hotărârea din 23 iunie 1986, Seria A nr. 43, pag. 23, paragraful 51, și *Albert și Le Compte* împotriva Belgiei, Hotărârea din 10 februarie 1983, Seria A nr. 58, pag. 16, paragraful 29, cauza *Buzescu* contra României, hotărârea din 24 mai 2005, paragraful 60, cauza *Crișan* împotriva României, hotărârea din 27.05.2003, paragrafele 24 și 25).

Așadar, compatibilitatea unei astfel de proceduri administrative prealabile obligatorii cu art.6 al.1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale este condiționată de posibilitatea de a contesta ulterior hotărârea organului administrativ în fața unei instanțe.

Această posibilitate există, astfel cum se va arăta.

În această privință, Curtea Constituțională a stabilit din decizia nr.956/2012 că nu se poate reține neconstituționalitatea art.151 din Legea nr. 263/2010 ci doar a unei anumite interpretări.

Astfel, în ceea ce privește critica potrivit căreia, în cazul neparcurgerii procedurii prealabile obligatorii, titularul dreptului la pensie ar fi împiedicat de a se adresa justiției, cu încălcarea art. 21 și, în subsidiar, a art. 44 din Constituție, Curtea reține ca, reglementând aceasta procedura, legiuitorul a urmărit degrevarea instanțelor de judecată de o mare parte a cauzelor privind drepturile

de asigurari sociale prin interpunerea comisiilor de contestatii in procedura de solutionare a acestora. Astfel, pensionarii pot supune deciziile de pensii controlului comisiei de contestatii fara a mai parcurge procedura, in principiu de mai lunga durata, din fata instantelor de judecata si, numai in situatia cand nu sunt multumiti de hotararile acestei comisii, pot sa le supuna analizei instantei de judecata. O astfel de procedura nu poate fi privita ca aducand eo ipso atingere dreptului de acces liber la justitie, chiar daca are caracter obligatoriu, atat timp cat, ulterior parcurgerii sale, persoana interesata se poate adresa instantei de judecata. Prevederile art. 21 din Constitutie nu interzic existenta unei astfel de proceduri administrative prealabile si nici obligativitatea acesteia atat timp cat nu are un caracter jurisdictional.

De altfel, in acelasi sens s-a pronuntat Curtea Constitutionala si prin Decizia nr. 121 din 9 februarie 2010, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 149 din 8 martie 2010, in care a statuat ca "instituirea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fara caracter jurisdictional nu este contrara principiului liberului acces la justitie cat timp decizia organului administrativ poate fi atacata in fata unei instante judecatoresti".

De asemenea, Curtea Europeana a Drepturilor Omului a statuat prin Hotararea din 23 iunie 1981, pronuntata in Cauza Le Compte, Van Leuven si De Meyere contra Belgiei, paragraful 51, ori Hotararea din 26 aprilie 1995, pronuntata in Cauza Fischer contra Austriei, paragraful 28, ca imperative de suplete si eficacitate, pe deplin compatibile cu protectia drepturilor protejate de Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale, pot justifica interventia prealabila a unor organe administrative care nu indeplinesc conditiile cerute de art. 6 paragraful 1 din Conventie. Ceea ce impun insa dispozitiile acestui articol conventional este ca decizia unei asemenea autoritati sa fie supusa controlului ulterior exercitat de un organ de plina jurisdictie, adica un "tribunal" in sensul Conventiei.

Faptul ca, prin neparcurgerea acestei proceduri ori prin nerespectarea termenelor legale, cel interesat ar putea pierde dreptul de acces la justitie nu este nici el de natura sa demonstreze neconstitutionalitatea procedurii administrative prealabile analizate.

Astfel, asa cum Curtea a statuat in mod constant in jurisprudenta sa, "liberul acces la justitie semnifica faptul ca orice persoana se poate adresa instantelor judecatoresti pentru apararea drepturilor, a libertatilor sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul ca acest drept nu poate fi supus niciunei conditionari.

Mai mult, exercitarea unui drept de catre titularul sau nu poate avea loc decat cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constitutie, are legitimarea constitutionala de a stabili procedura de judecata. Aceasta implica si reglementarea unor termene, dupa a caror expirare valorificarea dreptului nu mai este posibila".

In acest sens este Decizia nr. 1.033 din 14 septembrie 2010, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 722 din 29 octombrie 2010.

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

Aceste considerente se pot aplica *mutatis mutandis* și în privința procedurii administrative obligatorii prevăzute de H.G. nr.1284/2011.

În aceste condiții, instanța este datoră a verifica dacă procedura administrativă obligatorie a fost parcursă.

Pe de altă parte, în mai multe cauze, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că „*dreptul de acces la o instanță nu este absolut. El poate da ocazia unor limitări implicit admise, deoarece el reclamă prin însăși natura sa o reglementare din partea statului. În elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Cu toate acestea, limitările aplicate nu pot restrânge accesul deschis individului de o manieră sau într-o asemenea măsură încât dreptul să fie atins în însăși substanța sa. Mai mult decât atât, ele nu se conciliază cu art. 6 § 1 decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul vizat* „(printre altele, F.E. împotriva Franței, Hotărârea din 30 octombrie 1998, Culegere de hotărâri și decizii 1998-VIII, p. 3.349, § 44, și Yagtzilar și alții împotriva Greciei, nr. 41.727/98, § 23, CEDO 2001-XII).

De asemenea, Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa, „*liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană se poate adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul că acest drept nu poate fi supus nici unei condiționări. Mai mult, exercitarea unui drept de către titularul sau nu poate avea loc decât cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, are legitimarea constituțională de a stabili procedura de judecată. Aceasta implică și reglementarea unor termene, după a căror expirare valorificarea dreptului nu mai este posibilă*”. În acest sens este Decizia nr. 1.033 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 29 octombrie 2010.

Ca urmare, instanța este obligată să verifice dacă hotărârea emisă în procedura administrativă obligatorie instituită de HG nr.1284/2011.

Având în vedere cele expuse,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

În temeiul art. 519 Cod pr.civilă;

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

-interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011 în sensul de a se stabili dacă instanța de judecată poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamantilor și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art.4-7 din HG nr.1284/2011 și nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

CONFORM CU
ORIGINALUL

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod pr.civilă, suspendă judecata cauzei până la soluționarea sesizării.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 decembrie 2015.

Președinte,
R A

Judecător,
M B

Grefier,

Tehnored.înch.jud.R.A /12.01.2016/4 exp.